

43 weken (blog 15)

Heftig geschrokken ben ik de afgelopen week door een mededeling van Vluchtelingenwerk Nederland. Het duurt gemiddeld 43 weken voordat een vluchteling die asiel heeft aangevraagd in Nederland opgeroepen wordt om een eerste keer gehoord te worden. Ruim 10 maanden wacht iemand voordat de procedure in gang gezet wordt die leidt naar een

verblijfsvergunning, naar uitzetting naar een ander land of naar terugkeer naar het land van herkomst. In die tijd kan de persoon slechts wachten. Hij mag niets, hij kan niets, hij leeft in onzekerheid en tijdens dat niets doen is er een grote kans dat alle heftige ervaringen van de vlucht naar boven komen en in het hoofd gaan rondspoken.

Toen ik van de week bij iemand op bezoek was, vertelde ze het verhaal van haar buurmeisje van begin twintig. Ze is net afgestudeerd en vanaf januari gaat ze een wereldreis maken. Maanden zal ze wegblijven en ze verheugt zich nu al op de mooie ervaringen die ze zal op doen bij het kennismaken van andere culturen, andere landen, andere talen en andere gewoontes. Deze maanden zullen een verrijking zijn, waardoor ze groeit naar volwassenheid en naar alle waarschijnlijkheid met een beter beeld van wat ze wil in haar leven. Ruim tien maanden van vrijheid staan dit meisje te wachten, maanden die in schril contrast staan met die ruim tien maanden van een vluchteling die wacht, meestal net zo oud als dit meisje uit Leeuwarden en ook dromend van toekomst, van een goed leven.

We mogen jonge mensen niet zo lang laten wachten op een besluit. Zorgvuldig kijken naar iemands vluchtverhaal is belangrijk, maar mensen moeten ook snel weten waar ze aan toe zijn, zodat ze verder kunnen met hun leven. Ik droom ervan dat de maanden die in ons land doorgebracht worden voor en tijdens de asielpcedure zijn als de wereldreis van het meisje van 23. Het moet toch mogelijk zijn om vluchtelingen te verrijken met ervaringen, die bijdragen aan hun ontwikkeling. Waarom zouden ze geen ervaring kunnen opdoen in bedrijven, in de zorg, in het maken van ambachtelijke spullen als sieraden, kleding, houten meubelen of keramiek, waarmee ze ook op andere plekken in de wereld in hun levensonderhoud kunnen voorzien?

Wachten is voor niemand goed. Mensen hebben het nodig om hun talenten te ontwikkelen en zicht te houden op een goede toekomst, in welk land die toekomst ook moge liggen.

*6 november 2018
Lysbeth Minnema*